

[Boligministeren]

arbejde. En af dets væsentligste opgaver er netop at skaffe en mere præcis opgørelse over behovet for byfornyelse. Jeg foreslår derfor, at vi nu lader byfornyelsens parter tilpasse sig det nye, højere aktivitetsniveau og vender tilbage til spørgsmålet, når Ølgaardudvalget har skabt et bedre beslutningsgrundlag.

Hvidbogen i sig selv giver efter min opfattelse således ikke anledning til nye boligpolitiske overvejelser, men det skyldes altså ikke, at jeg er grundlæggende uenig i hvidbogens udsagn – tværtimod kan der ikke konstateres de store uoverensstemmelser. Samtidig er vi i Boligministeriet allerede i fuld gang med at bearbejde de problemstillinger, der rejses. Med Ølgaardudvalgets nedsættelse vil denne proces blive yderligere forstærket, og jeg mener, at opgaverne og de rejste spørgsmål skal bearbejdes og løses på et bredere grundlag. Vi skal på længere sigt have ændret de mekanismer, der fastlåser udnyttelsen af såvel den eksisterende boligmasse som nybyggeriets kapacitet.

*Forhandling***Pelle Voigt (SF):**

Der findes vel næppe noget enkelt forhold, der som boligforholdet er så afgørende for menneskers trivsel og velfærd, og derfor bør boligpolitikken ikke anvendes som katebald i samfundsøkonomien, men det bliver den alligevel af Schlüterregeringen, og den indgår som element i den økonomiske politik, hvilket man får tydeligt bekræftet ved at læse de seneste års budgetredegyrelser fra regeringen. Hvert år bærer boligafsnittet præg af, at det nu er en økonomisk nødvendighed og nærmest en økonomisk fordel, at der foretages beskæringer i det støttede byggeri. Det er ikke regeringens fortjeneste, at den almennyttige kvotes måltal er blevet fastholdt i de seneste år.

Hvem husker endnu ikke med rædsel de planer, regeringen – specielt Venstre, boligministerens parti – havde i forbindelse med løsningen af de såkaldte sampsilsproblemer i det almennyttige byggeri? Det alternative flertal i Folketinget fik dengang bragt regeringen på rette vej og boligpolitikken på rette spor i den sag.

Efter at John Winther-udvalget nu har afsluttet sit arbejde med sin rapport om den

almennyttige sektors rolle på det fremtidige boligmarked og det heri naturligt nok dokumenteres, at sektoren opfylder en uundværlig socialpolitisk funktion på markedet, mener vi i SF, at »Plads nok«-rapporten fortjener at blive bragt frem i lyset til en grundig diskussion. Vi tror nemlig, at indholdet i rapporten dækker over, hvad et politisk flertal i Folketinget kan slutte op om. Det er meget tydeligt, at der er brug for en målrettet indsats, før der kan siges at være opnået gode boligforhold for alle, og dette mål kan ikke nås, hvis man overlader boligområdet til alene at blive styret af markedskræfterne. Der er behov for en bevidst samfundsstyret indsats, hvis også de svagestes boligbehov skal opfyldes. Det er nødvendigt med såvel nybyggeri som forbedring af de allerede eksisterende boliger.

Hvis viljen er til stede, er vi i stand til at komme en opfyldelse af disse mål meget nærmere. Der er i bygge- og anlægssektoren tilstrækkelige ressourcer til, at det kan lade sig gøre. De kapacitetsproblemer, byggesektoren har haft, er af midlertidig karakter. Med politisk vilje til at tilrettelægge indsatsen hensigtsmæssigt er det endda muligt at løse en væsentlig del af de nuværende boligproblemer, uden at det kræver tilgang af væsentlige produktionsressourcer fra de øvrige sektorer.

Tager man hensyn til udviklingen i befolkningens alderssammensætning i de kommende år og den forventede udvikling i boligfrekvenserne i de enkelte aldersgrupper samt behovet for at rette op på boligkvaliteten i den eksisterende boligmasse, kan man fremhæve følgende forhold som væsentlige.

For det første: selv om befolkningstallet er stagnerende, er der alligevel et stigende boligbehov. For det andet: andelen af aldersgrupper med stort boligforbrug stiger. For det tredje: samlivs- og familieførmerne ændres til flere og mindre, men mere varierede former. For det fjerde: behovet for byfornylsesaktivitet er stadig meget stort. For det femte: boligområdernes funktion vil i fremtiden være endnu vigtigere for den samlede livskvalitet.

Der er således en række faktorer, der tilsiger, at nybyggeriet af boliger og byfornylsesindsatsen i de kommende år bør prioriteres højt. Det er ikke med urette sagt, at hvis man fortsætter, som man har gjort i de